

ΑΠΕΡΓΙΑ ΕΝΟΙΚΙΟΥ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΝΑΠΛΑΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΝΔΗΜΙΑ:

*Συνέντευξη με τους κατοίκους
του Station 40 στο San Fransisco*

Στην περιοχή Mission του Σαν Φρανσίσκο, το Station 40 υπάρχει στην κοινότητα του Bay Area εδώ και σχεδόν δύο δεκαετίες, ως ένας χώρος που προάγει την αντι-αυταρχική συλλογική ζωή και οργάνωση. Πριν από 5 χρόνια ο ιδιοκτήτης προσπάθησε να τους κάνει έξωση αλλά έκανε πίσω όταν ήρθε αντιμέτωπος με μια δυναμική και οργανωμένη καμπάνια αλληλεγγύης. Τώρα το Station 40 πήρε την πρωτοβουλία να απαντήσει στην κρίση που διανύουμε σε παγκόσμιο επίπεδο, ανακοινώνοντας την απεργία ενοικίου ως απάντηση στην οικονομική επισφάλεια που προκαλεί η πανδημία του Covid-19. Πήραμε συνέντευξη από τους κατοίκους του Station 40, όπου μας μίλησαν για την ιστορία του πρότζεκτ καθώς και για το περιεχόμενο και τον στόχο της τολμηρής αυτής άρνησής τους.

> Τι είναι το Station 40;

Το Station 40 είναι ένας χώρος συλλογικής ζωής και οργάνωσης που μετρά 17 χρόνια ζωής, από όπου έχουν περάσει εκατοντάδες κάτοικοι και χιλιάδες φιλοξενούμενοι με πολλές επαναλήψεις ανά τα χρόνια. Ο χώρος αυτός έχει φιλοξενήσει πολλές και ποικίλες εκδηλώσεις, έχει στεγάσει αμέτρητους ανθρώπους, έχει μοιράσει φαγητό στον κόσμο και έχει κάνει την ανατροφή σε όλα, από εισβολές μέχρι εξώσεις. Έχουμε υπάρξει το κέντρο για την διοργάνωση εργαστηρίων αλληλοβοήθειας, ημερες μνήμης για πεσόντες αναρχικούς, γιορτές, εκδόσεις βιβλίων, ανταποκρίσεις συντρόφων από όλο τον κόσμο, πρότζεκτ στήριξης φυλακισμένων, ομάδες αυτομόρφωσης· τα οφέλη είναι από αμέτρητα πρότζεκτ. Η ομάδα Food Not Bombs μαγειρεύει εδώ σε εβδομαδιαία βάση για τουλάχιστον 15 χρόνια. Υποδομές επικοινωνίας όπως το Indymedia και το Signal ξεκίνησαν από εδώ.

Ελπίζουμε να συνεχίσουμε αυτή την ολοένα εξελισσόμενη δουλειά, τελευταία με μια εστίαση στην πνευματικότητα στην ήδη-υπάρχουσα αναρχία στο Station 40 και στην γειτονιά μας γενικά. Αυτός ο χώρος είναι για εμάς το μέσο ώστε να συνεχίσουμε να μπορούμε να ζούμε και να παλεύουμε σε μία πόλη όπου αυτό είναι εξαιρετικά απίθανο.

> Πριν από 5 χρόνια ο κόσμος κινητοποιήθηκε για να υπερασπιστεί το Station 40 απέναντι στην έξωση λόγω της ανάπλασης στην περιοχή Mission του Σαν Φρανσίσκο. Ποιοί παράγοντες και ποιες στρατηγικές ήταν ουσιώδεις για την νίκη σας τότε; Μάθατε τίποτα σημαντικό από όλο αυτό;

Εκείνη την περίοδο υπήρχε μεγάλη ώθηση για ανάπτυξη στο Σαν Φρανσίσκο. Ως απάντηση στην εισροή καπιταλιστικών επιχειρήσεων και start-up εταιριών, οι ιδιοκτήτες έψαχναν για γρήγορο κεφάλαιο πουλώντας την αφρόκρεμα από τις ιδιοκτησίες τους προς γρήγορη εκταμί-

ευση. Το «τέρας του Mission» -ένα τεράστιο κουτί από πολυτελή διαμερίσματα σαν τα υπόλοιπα συγκροτήματα που ξεπετάγονταν- υποτίθεται ότι έπρεπε να ανεγερθεί απέναντι από τον δρόμο: οι τιμές γης εκτινάχθηκαν στα ύψη.

Είχαμε έναν δικηγόρο που μας βοηθούσε αφολοκέρδως, αλλά στο τέλος ήθελε να συμβιβαστούμε και να πάρουμε τα μετρητά-για-τα κλειδιά ώστε όλοι να πάρουν ένα μερίδιο μιας αποζημίωσης που ποτέ δεν θα μπορούσε να εξισωθεί με προσिता κόστη στέγασης μακράς διάρκειας στο κέντρο αυτής της πόλης. Οι συγκάτοικοί που έμεναν μαζί εκείνη την περίοδο στο Station 40 αποφάσισαν παρ' όλα αυτά να παραμείνουν εδώ. Χρησιμοποίησαν μυριάδες τακτικές, όπως την απεύθυνση στις φίλες του Station 40 από όλο τον κόσμο (μία αυτόνομη ομάδα αλληλεγγύων που οργανώθηκαν για να μας υποστηρίξουν), το να «γνωρίζεις τον εχθρό» (μαζεύοντας πληροφορίες για τους ιδιοκτήτες μας μέσω δημόσιων αρχείων), την οργάνωση δελτίου τύπου, εκδηλώσεων και έρανων, συμβουλές από ακτιβιστές στην στέγαση και την τοπική εταιρία διαχείρισης έγγειας περιουσίας (land trust) και την συνεργασία με αλληλεγγυους ανεξάρτητους δημοσιογράφους.

Απαιτούσαμε να περάσει το κτήριο σε εταιρία διαχείρισης έγγειας περιουσίας και η διαμονή μας να είναι ασφαλής για πάντα. Επίσης καταστήσαμε σαφές ότι θα παλέψουμε με κάθε μέσο ώστε να παραμείνουμε εδώ. Δύο βδομάδες στον αγώνα και οι ιδιοκτήτες μας κάλεσαν για να βρούμε μια ειρηνική λύση, το οποίο κατέληξε σε λεκτική συμφωνία του να μας αφήσουν ήσυχους/ες και να επανεξετάσουν το θέμα σε τρία χρόνια.

Σήμερα έχουν περάσει πέντε χρόνια. Όλο αυτόν τον καιρό, οι συγκάτοικοι εδώ είναι σε κατάσταση συναγερμού, ενώ παράλληλα έχουμε επιλέξει να διατηρήσουμε την ποιότητα ζωής μας χωρίς να αγχωνόμαστε υπερβολικά για ενδεχομένως απρόβλεπτα αποτελέσματα -ειδικά δεδομένου ότι έχουμε φάει ξύλο και μας έχουν κάνει έξωση στο παρελθόν. Μόλις πρόσφατα ανακοινώθηκε

ότι το «τέρας του Mission» ακυρώνεται επισήμως. Δύο χρόνια μετά την ημερομηνία της υπο-διαπραγμάτευση συζήτησης, οι ιδιοκτήτες συνέχιζαν να εξαργυρώνουν τις επιταγές τους μετά χαράς. Μέχρι σήμερα.

> Γιατί αποφασίσατε να ξεκινήσετε την απεργία αυτή τη φορά;

Ο κορονοϊός αρχικά ξεκίνησε να κερδίζει δημοσιότητα στα μέρη μας μέσω memes, σύντομες ιστορίες από ειδησιογραφικές πηγές και φήμες από φίλους/ες [που δουλεύουν] στις κοινωνικές υπηρεσίες. Αρχίσαμε από νωρίς να ακούμε τις φήμες και να προετοιμαζόμαστε όσο περισσότερο μπορούσαμε. Μέσα σε λιγότερο από μία βδομάδα αρχίσαμε να μαθαίνουμε για τα νέα από την Ιταλία, τέθηκε σε εφαρμογή η απαγόρευση ταξιδιών και -το κυριότερο- το χαρτί τουαλέτας είχε εξαφανιστεί. Μέσα σε λίγες μέρες ακυρώθηκαν όλες οι εκδηλώσεις, έκλεισαν τα μπαρ και τα εστιατόρια και μια ήπια μορφής απαγόρευση, καραντίνα, βρισκόταν σε εξέλιξη. Στο σημείο αυτό το 90% του σπιτιού είτε είχε χάσει εντελώς την δουλειά του, είτε οι ώρες εργασίας είχαν μειωθεί σε σημαντικό βαθμό. Εν τω μεταξύ το υπόλοιπο 10% έρχεται αντιμέτωπο με το να δουλεύει δύο φορές πιο σκληρά στις κοινωνικές υπηρεσίες ώστε να βοηθήσει στο πλάνο εν μέσω αυτής της κρίσης -αλλά δεν πληρώνονται παραπάνω για τον επιπλέον κόπο τους. Αυτή η κρίση έχει ρίξει εκτυφλωτικό φως στις αδικίες σχετικά με την ανισότητα στην στέγαση, την απουσία οικονομικά προσιτής ιατρικής περίθαλψης, τα αστρονομικά κόστη του ενοικίου στην περιοχή Bay Area και τους τρόπους με τους οποίους ο καπιταλισμός κλέβει τον χρόνο μας, την ενέργειά μας και την ποιότητα ζωής μας.

Όταν έγινε ξεκάθαρη αυτή η κατάσταση δεν υπήρχε άλλη επιλογή από το να κηρύξουμε απεργία ενοικίου. Το να προσπαθείς να μετακινηθείς γρήγορα εν μέσω υποχρεωτικού εγκλεισμού δεν βάζει σε κίνδυνο μόνο εμάς αλλά και όσους/ες είναι πιο ευάλωτοι.

Ωστόσο, εδώ ανοίγει ένα μεγαλύτερο ερώτημα. Κάποιες προβλέψεις λένε ότι μετά από αρκετές βδομάδες αποκλεισμού (που όμως μπορεί να τραβήξει περισσότερο), δεν θα υπάρχει κανένας τρόπος να επιστρέψουμε στα «συνηθισμένα». Ως αναρχικοί, ως συλλογικότητα πρέπει να φανταζόμαστε τι θα μπορούσε να επακολουθήσει και να κάνουμε ό,τι χρειαστεί ώστε να είμαστε κομμάτι της διαμόρφωσης αυτής της νέας πραγματικότητας. Το να μην έχουμε πια νοίκι (που είναι κλειδιά στο κάτω-κάτω) και οφειλές εν μέσω μιας κανονικότητας πανδημικής

κρίσης, φάνηκε σαν ο καλύτερος δυνατός τρόπος για να ξεκινήσουμε. Πιστεύουμε ότι οι απλές τακτικές της άρνησης (απεργία ενοικίου, το να παίρνουμε πολλοί/ές μαζί αδικαιολόγητες άδειες ασθενείας, αναδιανομή των πόρων, αλληλοβοήθεια) είναι απαραίτητες ώστε να επιβιώσουμε σ' αυτή την κατάσταση. Ελπίζουμε η απεργία ενοικίου να διαδοθεί. Μαζί έχουμε καλύτερες πιθανότητες επιβίωσης και νίκης.

> Ποια είναι η θέση σας για το πως θα έπρεπε να απαντήσουμε στην πανδημία και την κοινωνική, πολιτική και οικονομική κρίση που την συνοδεύει; Ποιο είναι το χειρίστο σενάριο για το πως θα μπορούσε να εξελιχθεί; Ποιο είναι το καλύτερο σενάριο;

Η καλύτερη πιθανή απάντηση στην πρώτη ερώτηση είναι ότι πρέπει να βρούμε ισορροπία. Πρέπει να βρούμε ισορροπία μεταξύ του να νοιαζόμαστε ο ένας για την άλλη και του να κατανοήσουμε ποιους τρόπους αλληλοβοήθειας πρέπει να μοιραστούμε. Εξαναγκαζόμαστε στον φόβο, τον διαχωρισμό, την απόγνωση του να έρθουμε αντιμέτωποι με αισθήματα ανεπάρκειας και μια πανδημία που δεν μπορούμε να θεραπεύσουμε. Η πιο μεγάλη δύναμη του σπιτιού μας και της κοινότητάς μας πάντα ήτανε οι σχέσεις μας που βασίζονται στην εμπιστοσύνη. Όταν έχεις μια κοινότητα για την οποία είσαι πρόθυμος να βρίσκεσαι εκεί, που εμπιστεύεσαι ότι και οι υπόλοιποι θα είναι εκεί για σένα, υπάρχει μια αίσθηση -μια πίστη- ότι όλα μπορούν να πάνε καλά. Σε καιρούς σαν κι αυτούς, η ελπίδα και η πίστη ίσως είναι ανάμεσα στα λίγα πράγματα που μας κρατάνε ζωντανούς/ές.

Το πιο εύκολο πράγμα που μπορούμε να κάνουμε τώρα είναι να φανταζόμαστε τα χειρότερα σενάρια, γεμάτα νοσοκομεία, την εθνική φρουρά να επιβάλλει βίαια τις υποχρεωτικές απαγορεύσεις, αμέτρητους θανάτους εξ' αιτίας μιας χειραψίας ή κάποιου βήχα, το να μην μπορείς να δουλέψεις ή να επικοινωνήσεις με την κοινότητα σε ένα απρόβλεπτο μέλλον· καθολικά δυστοπικός βιοπολιτικός απολυταρχισμός.

Αλλά για εμάς είναι πιο ενδιαφέρον και συναρπαστικό το να σκεφτόμαστε ποια θα μπορούσαν να είναι τα καλύτερα δυνατά σενάρια -οι στιγμές φαντασίας και δημιουργίας- όπως μια κάμπια στο κουκούλι της σκεπτόμενη την ίδια ως πεταλούδα. Φανταστείτε έναν κόσμο ολάκερο χωρίς νοίκι, όπου οι άνθρωποι θα είχαν περισσότερο χρόνο και χώρο να οραματιστούν και κάνουν πραγματικότητα τα πράγματα που αγαπούν, όσα τους οφελούν,

αυτούς και την κοινότητά τους. Φανταστείτε να μην υπήρχαν άστεγοι πουθενά ανά τον κόσμο επειδή πήραμε τα πάμπολα άδεια σπίτια που ήταν διαθέσιμα και τα δώσαμε στους άστεγους, αντί να αφήναμε αυτούς τους χώρους να παραμένουν άδαιοι ενώ οι κερδοσκόποι του real estate περιμένουν για να τα πουλήσουν στην υψηλότερη προσφορά. Τι θα λέγατε, λοιπόν, να μην χρειάζεται να δουλεύουμε 40 με 70 ώρες την βδομάδα σαν ένα καπιταλιστικό γρανάζι, βγάζοντας λεφτά για τους πλούσιους που δεν νοιάζονται για το αν ζούμε ή αν πεθάνουμε;

Φανταστείτε να μην πρέπει καμία να πληρώσει τα χρέη που την παραλύουν. Φανταστείτε να υπήρχε δωρεάν ιατρική περίθαλψη και φαγητό για όλους αντί να πρέπει να ξοδεύουμε όλα τα λεφτά μας χρηματοδοτώντας την αποικιοκρατία και τις δολοφονίες σε παγκόσμιο επίπεδο. Πόσο όμορφο θα ήταν αν οι άνθρωποι καταλάμβαναν τους δρόμους, μαζευόντουσαν για να χορέψουν, να φάνε μαζί, να κάνουν τελετουργίες... ειλικρινά, οι δυνατότητες είναι ατελείωτες. Φανταζόμαστε έναν πληθυσμό περισσότερο υγιή που σέβεται την γη και όλα τα ζωντανά πλάσματα, δίνοντας τη γη πίσω στους γηγενείς, δίνοντας

αποζημιώσεις για όλους τους υποδουλωμένους ανθρώπους, το τέλος της φυλάκισης και ολόκληρου του στρατο-βιομηχανικού συμπλέγματος. Αλλά από κάπου πρέπει να ξεκινήσουμε. Μια ευρέως διαδεδομένη απεργία ενοικίου είναι μια καλή αρχή.

Όσο για εμάς, θα θέλαμε τα σπίτια μας για μια αιωνιότητα -είτε μέσω μιας εταιρίας διαχείρισης έγγειας περιουσίας είτε διαμέσου άλλων κοινοτικών μέσων. Πιστεύουμε ότι η ώρα να πάμε προς αυτή την κατεύθυνση είναι τώρα.

* Αυτή η συνέντευξη πρωτοδημοσιεύθηκε στο Crimethinc στις 19/03/2020. Το κείμενο μεταφράστηκε από την Συνέλευση Ενάντια στον Εκβιασμό του Ενοικίου τον Μάρτιο του 2020.